

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. november 28-án.

103. zsoltár 1-2. verse: „Áldjad, lelkem, az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét! Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!”

Kedves Testvéreim!

Az egyik legelső olyan bibliai idézet ez, amit úgy tanultam meg kívülről, hogy bármikor el tudtam mondani. Amikor ugyanis a Baár-Madas református gimnáziumba kerültem, akkor az osztályfőnökünk két imádságot, két rövid zsoltárrészletet tanított meg nekünk. Az egyik a reggeli, első óra előtti imádság volt az 5. zsoltárból: „Uram, jó reggel hallgasd meg az én szómat, jó reggel készülök hozzád és vigyázok!”. A másik pedig az utolsó óra utáni hálaadó imádság, a 103. zsoltárból: „Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét. Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledd, mennyi jót tett veled”. Ez a zsoltár azóta is visszatérő erőforrás a számomra.

Arról szól ugyanis, amiről az egész emberi életnek szólnia kell: Isten áldásáról és magasztalásáról. Arról szól ez a zsoltár, amire a legnagyobb szükségünk van: figyelmeztet mindarra a jóra, amivel az életünk rendelkezik. Arról szól ez a zsoltár, ami a leglényegesebb: ne felejtjük el, hogy csak akkor kerülhetünk kapcsolatba Istennel, hogyha a teljes lényünket adjuk. Teljes szívünkkel, teljes lelkünkkel, teljes elménkkel és teljes erőnkkel szeretjük az Istent.

A három irányt, amit ezen a mai napon elének ad ez a zsoltár, nevezhetem három adventi iránynak is. Az első ezek közül a legfontosabb, hogy Istenre kell fókuszálni. Tudom, hogy vasárnapi istentiszteleten ezt furcsa kimondani, de attól még igaz. Sokszor elveszítjük ezt a fókuszot. Haladunk az életünkben, végezzük a dolgainkat, de csak kevés esetben kapcsoljuk össze azt a Mindenhatóval.

Most mindenkit arra kérek, hogy gondolatban vegye végig egy napját. Reggel felébredünk, és talán elmondunk egy rövid imádságot, amiben megköszönjük, hogy Isten megtartott minket az éjszaka. Aztán jön a mindennapos rutin. Felkelés, öltözés, reggeli, a délelőtti munka, ebéd, a délutáni munka, ha szükséges, akkor mindenféle ügyintézés, vásárlás, majd jön az este, és fáradtan azon gondolkodunk, hogy mennyi mindent nem sikerült ma elintézni, hogy mennyire elfogyott az erőnk, vagy hogy mennyire elégünk volt ebből a napból, és kész szerencse, hogy befejeződött. Hol van egy-egy napunkban, az Isten fókusz? Étkezés előtt és után, amikor imádkozunk? Reggel és este, amikor fohászkodunk? És egyébként? Ott van a lelkünkben az az egyértelmű irányzék, hogy mindent Istennek kell meghatároznia, sőt tovább megyek, hogy minden azért történhet, mert Isten itt van velünk?

Ez az Isten-fókusz azt jelenti, hogy minden, de szó szerint minden azért sikerülhet az életben, mert Ő itt van velem. „Áldjad én lelkem az Urat”! Ha sikerült bevásárolnom úgy, hogy mindent megkaptam, az Istennek köszönhető, nem a kiváló áruházláncnak, vagy fantasztikus boltnak, legkevésbé pedig magamnak. Ha sikerült valamit megtanulnom, és jó dolgot írtam, akkor az egyedül Istennek köszönhető, mert erőt adott a tanulásban, sőt megadta azt is, hogy tanulás közben ne kalandozzak el ezerfelé. Ha sikerült jól megfőzni egy ételt, az Istennek köszönhető. Ha a kertet szépen el tudtuk rendezni, az ismét csak a mi Urunknak köszönhető. Nem tudok olyan dolgot mondani, olyan egyszerű részletet, ami ne neki lenne köszönhető. „Áldjad én lelkem az Urat”!

De nem csak a külső dolgokban mondhatom ezt el, hanem a belsőben is. Azt mondjuk, hogy hívő emberek vagyunk. Az, hogy hitünk van, az Isten ajándéka. Amikor tudunk elmélyülten imádkozni, amikor a lelkünk mélyéig érezzük, hogy mennyire jó a mi Istenünk közelsége, az mind-mind fentről érkezik. Ha kedvesen tudok valakivel beszélgetni, ha úgy tudok felé fordulni, hogy nem elnyomni és nem lenyomni akarom, hanem Krisztusban elfogadni, és Őbenne szeretettel figyelmeztetni, akkor ez mind fentről érkezett. Bármilyen az életben, az biztosan Isten ajándéka.

Hogyha egy képpel szeretnék élni, akkor azt mondhatom, hogy ennek olyannak kell lenni, mint amikor egy futónövény feltekeredik egy fára, egy bokorra. Ott nem azt látjuk, hogy csak hébe-hóba kapaszkodik egyet, hanem szépen, egyenletesen, folyamatosan kapcsolódik. A mi életünknek is ennyire egyenletesen, ennyire kitartóan kell Istenbe kapaszkodnia. Amikor Őt áldjuk, amikor Neki mondunk köszönetet mindenért, akkor ezt tesszük meg. Ez az első fontos fókusza az életünknek.

„Áldjad, lelkem, az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét! Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!” A második adventi irány az, hogy a jóra kell fókuszálni. Amit Isten velünk tett, az mind jó. Sajnos ezt a fókuszot is nagyon könnyen elveszítjük. Nagyon könnyen panaszáratba csap át egy-

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. november 28-án.

egy beszélgetés. Igen, tudom, hogy minden ezt erősíti. A hírekben betegesszámról, kórházban fekvőkről, lélegeztetőgépről, meg elhunytakról van szó. Azt halljuk folyamatosan, hogy ettől a veszélytől miként menthetjük meg magunkat. Aztán arról nem is beszélek, hogy szinte minden napra jut valamilyen hír betegségekről, reménytelen helyzetekről, félelmekről, aggodásról. Csupa rossz vesz minket körül.

Isten azonban jót tett velünk. Már ma is sok jót tett velünk. Egészen estig sok jóval megajándékoz minket. Még akkor is, hogyha valami rossznak látszik, még az később kiderülhet, hogy jó. Vagy ha nem is derül ki, de mi hisszük, hogy Isten még akkor is jót tett velünk. Az elmúlt héten hallottam egy történetet egy családról, ahol egy idős férfi, a felesége és a lányuk ültek az autóban. Rossz irányba hajtottak fel az autópályára, és hogy ne kelljen túl sok fölösleges kilométert megtenni, úgy döntöttek, hogy megfordulnak. Ütközés lett a vége, és a feleség a balesetben elhunyt. A férj, és a lányuk pedig kisebb karcolásokkal megúszták. Természetesen ez így tragédia. Nem is fogjuk másként látni. Aki azonban a történetet elmesélte, elmondta, hogy mi nem tudhatjuk, hogy annak az asszonynak mennyire lett volna nyomorúságos az élete hátralévő része, mert már kezdett erőteljesen leépülni. Az is nézőpont, hogy egy rossz döntés tragédiát eredményezett, és az is nézőpont, hogy hisszük, Isten hatalma még ebben is a jót irányította. Vajon milyen a mi életünk adventi fókusza? A jót látjuk? Mindenben azt keressük? Minden kellemetlen, fájó, félelmetes, rossz vagy gonosz dolog ellenére is hisszük, hogy Isten minket jóval ajándékoz meg?

„Áldjad, lelkem, az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét! Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!” A harmadik adventi irány az, hogy a teljes életünkre kell fókuszálni. Az egész bensőm imádja Istent. Az egész lényem kapcsolódik hozzá. Mindenemmel hiszek benne. Nincsen semmim, ami ki-maradna Isten magasztalásából. Ahogyan Pintér Béla az egyik dalszövegében elmondja: „Nekem nincs más rajtad kívül, Jézus | Életem forrása vagy | Kézze, lábba, szívvel, szájjal | Dicsérlek, Uram”.

Sokszor vagyunk úgy, hogy egy elmondott imádság az éppen elég. De hogyan mondtuk el az imádságot? Az eszünkkel összeraktunk néhány mondatot, és kész? Vagy éppen néhány lelki sóhajást tettünk Isten elé? Esetleg a csendet megkeresve, a lelkünket megállítva, az értelmünkkel Istenre fókuszálva imádkoztunk? Mindenünk benne volt az imádságban? Enélkül a teljes kapcsolódás nélkül ugyanis nem tudok csak Istenre fókuszálni, és nem tudom csak a jót észrevenni.

Sőt, továbbmegyek. Enélkül a kapcsolódás nélkül mindig szétesett lesz az életem. Hányszor érezzük úgy, hogy valami nem stimmel. Hányszor érezzük azt, hogy nem kerek az élet. Talán meg sem tudjuk fogalmazni, hogy mi a baj, de érezzük, hogy valami hiányzik. Valami kiesett az életünkből. Szétestünk. Ilyenkor pedig mindennél jobban vágyunk arra, hogy valaki az életünkhöz lépjen, hogy segítsen, hogy ismét összerakjon bennünket.

Valamikor sok-sok évvel ezelőtt történt, hogy a fiam valamelyik építőkockákból összerakott autóját leejtette, és az apró darabokra esett szét. Természetesen nagyon szomorú lett, és mondtam, hogy segítek neki összerakni. Először is meg kellett keresni minden alkatrészt. Aztán elő kellett venni az összeszerelési útmutatót. Majd lépésről-lépésre össze kellett rakni ismét. Csak ekkor működött ugyanúgy, mint ahogyan a leejtés előtt.

Kedves Testvéreim! A bűnesetben a mi életünk is leesett és apró darabokra tört. Mi magunk nem tudjuk azt újra összerakni, nekünk szükségünk van arra, hogy Isten Krisztusban megkeressen minket, hogy az eredeti terveknek megfelelően helyreállítson minket. Csak ekkor fog a mi életünk is úgy működni, ahogyan azt Isten elgondolta rólunk. Csak ekkor tudunk mi is úgy tekinteni az életünkre, mint ami egybenlévő élet, és nem szétesett élet.

Három fókuszpont került elénk ezen a mai napon, Kedves Testvéreim! Advent első vasárnapján pedig nagyon egyszerűen és mindent összefoglalva mondhatom azt is, hogy Krisztusra kell fókuszálni. Ő ugyanis elhozta a földre Isten hatalmát, dicsőségét és erejét, és ezért magasztalnunk, áldanunk kell Őt. Őbenne maga Isten jött közénk, hogy elhozza szeretetét, és megajándékozzon minket az örök élettel. Őbenne láthatjuk az élet teljességét, azt a teljességet, ami átfogja a mi életünket is. Adjon segítséget ez a zsoltár az adventi fókusz megtalálásához: „Áldjad, lelkem, az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét! Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!”

Amen!